

Zadruhé, žalobkyně tvrdí, že Rada neuvedla individuální a specifické důvody pro napadené akty, čímž porušila čl. 15 odst. 3 nařízení č. 423/2007.

Zatřetí, žalobkyně tvrdí, že se žalobkyně dopustila chyby ve výkladu čl. 7 odst. 2 písm. a), b) a c) nařízení č. 423/2007, jelikož Rada podle názoru žalobkyně nevysvětlila, jak běžné bankovní aktivity žalobkyně prokazují její účast nebo přímé spojení s činnostmi citlivými z hlediska šíření jaderných zbraní.

Žalobkyně nadto zpochybňuje legalitu rozsudku Tribunálu ze dne 14. října 2009 ⁽⁴⁾, proti kterému se žalobkyně odvolala k Soudnímu dvoru ⁽⁵⁾, kterým Tribunál zamítl její žalobu na zrušení rozhodnutí Rady 2008/475/ES ⁽⁶⁾ ze dne 23. června 2008. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení v tom, že rozhodl, že nařízení č. 423/2007 a rozhodnutí 2008/475/ES byly legálně přijaty kvalifikovanou většinou a nikoliv jednomyslně všemi členy. Podle názoru žalobkyně, vzhledem k tomu, že nařízení č. 423/2007 představuje právní základ pro přijetí nařízení a rozhodnutí napadených touto žalobou, je výše uvedené odůvodnění použitelné na tuto žalobu. Žalobkyně tudíž tvrdí, že Rada porušila podstatné procesní náležitosti stanovené Smlouvou, právními pravidly k jejímu provedení a čl. 7 odst. 2 společného postoj 2007/140/SZBP ⁽⁷⁾.

Žalobkyně dále zpochybňuje rozsudek Tribunálu v rozsahu, v němž Tribunál rozhodl, že posuzovací pravomoc Rady, založená na čl. 7 odst. 2 nařízení č. 423/2007 je autonomní a tudíž odmítla relevantnost rozhodnutí Rady Bezpečnosti OSB, čímž porušila zásady proporcionality a ochrany vlastnického práva. Žalobkyně tvrdí, že se stejné odůvodnění použije na nařízení a rozhodnutí napadená touto žalobou, jelikož Rada nevzala v úvahu rozhodnutí RB OSN a tudíž porušila zásady proporcionality a ochrany vlastnického práva.

Žaloba podaná dne 1. února 2010 — Internationaler Hilfsfonds v. Komise

(Věc T-36/10)

(2010/C 100/73)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Žalobce: Internationaler Hilfsfonds e.V. (Rosbach, Německo)
(zástupce: H. Kaltenecker, Rechtsanwalt)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání žalobce

— zrušit rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009 a 1. prosince 2009 v rozsahu, v němž odepírají žalobci přístup k nepřístupným dokumentům;

— uložit žalované náhradu nákladů řízení a nákladů žalobce.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobce napadá rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009, kterým byla částečně zamítnuta jeho žádost o přístup k nepřístupným dokumentům ze spisu týkajícího se smlouvy LIEN 97-2011, jakož i dopis Komise ze dne 1. prosince 2009, ve kterém bylo žalobci sděleno, že rozhodnutí o jeho potvrzující žádosti o přístup k dokumentům ve spise smlouvy LIEN 97-2011 nemůže být vydáno v odpovídající lhůtě.

K odůvodnění své žaloby uplatňuje žalobce v podstatě argument, že Komise nebyla při uplatnění výjimek podle čl. 4 odst. 3 a 4 nařízení (ES) č. 1049/2001 ⁽¹⁾ oprávněna odepřít mu přístup k požadovaným dokumentům. V této souvislosti je rovněž uváděno, že existuje převažující veřejný zájem na poskytnutí dosud nepřístupných dokumentů.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 303, s. 31.

⁽²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 103, s. 1).

⁽³⁾ Rozhodnutí Rady ze dne 23. června 2008, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 163, s. 29).

⁽⁴⁾ Věc T-390/08, Bank Mellí Írán, v. rada, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

⁽⁵⁾ C-548/09 P, Bank Mellí Írán v. Rada.

⁽⁶⁾ Úř. věst. 2008 L 163, s. 29.

⁽⁷⁾ Společný postoj Rady 2007/140/CFSP ze dne 27. února 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu, Úř. věst. 2007 L 61, s. 49.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 3).